

Sygn. akt: I C 89/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Gembicka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Jastrzębowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa R. M. (1), Ż. M. (1), K. M. (1)

przeciwko B. z/s w R.

o zapłatę zadośćuczynienia

I. zasądza od pozwanej B. z/s w R. na rzecz powoda R. M. (1), kwotę **9.800 zł** (słownie: dziewięć tysięcy osiemset złotych), z ustawowymi odsetkami od kwoty **3.300 zł** (słownie: trzy tysiące trzysta złotych) od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty **6.500 zł** (słownie: sześć tysięcy pięćset złotych) od dnia 27 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej B. z/s w R. na rzecz powódki K. M. (1), kwotę **3.300 zł** (słownie: trzy tysiące trzysta złotych), z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej B. z/s w R. na rzecz powódki Ż. M. (2), kwotę **4.300 zł** (słownie: cztery tysiące trzysta złotych), z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanej B. z/s w R. na rzecz powodów kwoty **3.121 zł** (słownie: trzy tysiące sto dwadzieścia jeden złotych), tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę **1.200 zł** z tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego.

V. nakazuje ściągnąć od pozwanej B. z/s w R. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę **721,91 zł** tytułem zwrot kosztów procesu.

Sygn. akt I C 89/15

UZASADNIENIE

Powodowie R. M. (2) i K. M. (2) wnieśli o zasądzenie od pozwanego B. z siedzibą w R. kwoty po 3.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego (...). do dnia zapłaty, zaś powódka Ż. M. (2) wniosła o zasądzenie od pozwanego B. z siedzibą w R. kwoty 4.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego (...). do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 26 stycznia 2014 r.

W uzasadnieniu wskazali, że będąc uczestnikiem wypadku komunikacyjnego, którego sprawca ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia dla posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, doznali urazów

fizycznych i psychicznych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powodom kwoty po 200 zł tytułem zadośćuczynienia. Tymczasem zdaniem powodów, przyznana kwota jest rażąco zaniżona wobec zakresu krzywd, których doznali. Zdarzenie drogowe, w którym uczestniczyli wykluczyło ich na dłuższy okres z aktywnego życia. Powódki K. M. (2) i Ż. M. (2) nie mogły trenować i biegać z uwagi na odniesione urazy. Ponadto u obu kobiet wystąpił lęk komunikacyjny.

Pozwany B. z siedzibą w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości w odniesieniu do każdego z powodów i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany zakwestionował roszczenie powodów jako nieuzasadnione. Wskazał, że w trakcie likwidacji szkody uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku i wypłacił powodom kwoty po 200 zł tytułem zadośćuczynienia, określając jej wysokość w oparciu o całokształt zgromadzonych dokumentów, w tym o orzeczenie lekarskie, w którym lekarz ustalił procentowy uszczerbek na zdrowiu powodów na 0 %. W ocenie pozwanego, żądane przez powodów kwoty są rażąco zawyżone i nieadekwatne do doznanych przez nich krzywd.

Ponadto podkreślił, że powodowie stosunkowo szybko zakończyli procesy leczenia i nie wskazali, żeby jakkolwiek leczenie kontynuowali poza tym wskazanym w pozwie.

W dniu 27 sierpnia 2015 roku powód R. M. (2) rozszerzył powództwo do kwoty 9.800 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

1. 3.300 zł od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
2. 6.500 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty.

Wskazał, że w jego ocenie rozszerzenie jest konieczne z uwagi na treść opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, który stwierdził 5 % uszczerbek na zdrowiu powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2014 r. powodowie R. M. (2), K. M. (2) oraz ich córka Ż. M. (2) poruszali się samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...). Na wysokości skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) w N., kierowca samochodu osobowego marki V. o nr rej. (...), K. B., będąc do tego zobowiązany nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poszkodowanym, w wyniku czego doszło do zderzenia bocznego obu pojazdów.

W chwili zdarzenia samochód, którym poruszał się sprawca wypadku komunikacyjnego, ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela, tj. pozwanego B.. z siedzibą w R. nr polisy (...).

Bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 26 stycznia 2014 r. powódka K. M. (2) została przewieziona do Szpitala (...) w N.. Po wykonaniu badań diagnostycznych, u poszkodowanej stwierdzono stłuczenie klatki piersiowej i stłuczenie mostka. Powódka na skutek obrażeń i stresu kaszłała. Lekarz zalecił przyjmowanie niesteroidowych leków przeciwzapalnych i zwolnił powódkę do domu w stanie dobrym zalecając dalsze leczenie ambulatoryjne.

W następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 26 stycznia 2014 r. powódka K. M. (2) doznała wierzchowego stłuczenia klatki piersiowej w okolicy mostka bez upośledzenia wydolności oddechowej. Te obrażenia nie spowodowały powstania długotrwałych ani trwałych następstw umożliwiających przyznanie procentowego uszczerbku. Od dnia 27 stycznia 2014 r. do dnia 7 lutego 2014 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Powódka K. M. (2) na skutek wypadku z dnia 26 stycznia 2014 r. nie doznała rozstroju zdrowia psychicznego. Podane przez nią dolegliwości – problemy ze snem, lęk przed prowadzeniem pojazdu, drażliwość – które trwały około miesiąca, były naturalną reakcją organizmu na przeżyty stres. Nie kwalifikuje się ich do zaburzeń pourazowych.

Bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 26 stycznia 2014 r. powódka Ż. M. (2) została przewieziona do Szpitala (...) w N.. Po wykonaniu badań diagnostycznych, u poszkodowanej stwierdzono urazy obejmujące głowę i szyję, oraz stłuczenia głowy i uraz skrętny kręgosłupa szyjnego. Lekarz zalecił jej noszenie kołnierza F., maść rozkurczową i dalsze leczenie w poradni chirurgicznej. Kołnierz F. powódka Ż. M. (2) nosiła przez okres 3 tygodni.

W następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 26 stycznia 2014 r. powódka Ż. M. (2) doznała powierzchownego wykręcenia kręgosłupa szyjnego. Te obrażenia nie spowodowały powstania długotrwałych ani trwałych następstw umożliwiających przyznanie procentowego uszczerbku.

Powódka Ż. M. (2) na skutek wypadku z dnia 26 stycznia 2014 r. nie doznała rozstroju zdrowia psychicznego. Podana przez nią dolegliwość związana z lękiem przed poruszaniem się samochodem nie miała silnego natężenia, bowiem powódka była w stanie korzystać z samochodu mimo niego, zrobiła prawo jazdy w okresie po wypadku, obecnie kieruje samochodem. Ograniczenia w życiu codziennym, jakich doznała miały niskie natężenie, nie miały istotnego wpływu na jej życie. Jej linia życia nie uległa załamaniu na skutek wypadku.

Bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 26 stycznia 2014 r. powód R. M. (2) został przewieziony do Szpitala (...) w N.. Po wykonaniu badań diagnostycznych, u poszkodowanego stwierdzono powierzchowny uraz ze stłuczeniem klatki piersiowej oraz uraz skrętny stawu kolanowego prawego. Pod dokonanej diagnozie powoda zwolniono do domu w stanie dobrym zalecając dalsze leczenie ambulatoryjne. Od dnia 27 stycznia 2014 r. do dnia 10 lutego 2014 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim

W następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 26 stycznia 2014 r. powód R. M. (2) doznał wykręcenia prawego stawu kolanowego z uszkodzeniem MM tego kolana oraz kliniczne cechy chondromalacji powierzchni stawowych oraz przebyte powierzchowne stłuczenie klatki piersiowej. Wymienione obrażenia klatki piersiowej a szczególnie prawej kończyny dolnej spowodowały powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda w wysokości 5 %.

Na wniosek powodów pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe decyzjami z dnia 24 lutego 2014 r. przyznało im kwoty po 200 zł tytułem odszkodowania za obrażenia ciała oraz związane z tym cierpienia fizyczne i psychiczne.

Dowody:

karta leczenia k. 20-33, decyzje k. 14-16, notatka k. 13, zeznania K. M. (2) k.69v-70, zeznania Ż. M. (2) k. 69-69v, opinie biegłych k. 79-83, 103, 124, 125.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawała kwestia odpowiedzialności pozwanego B.z siedzibą w R. za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 26 stycznia 2014 r., w następstwie którego powodowie doznali obrażeń ciała, skutkujących wystąpieniem u nich uszczerbku na zdrowiu, a której to odpowiedzialności pozwany zasadniczo nie kwestionował, przyznając, iż pojazd, którym poruszał się sprawca przedmiotowego wypadku komunikacyjnego ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w jego towarzystwie ubezpieczeniowym. Pozwany nie zaprzeczał także, że w następstwie przeprowadzonego przez niego postępowania szkodowego (likwidacyjnego) przyznał do tej pory powodom odszkodowanie wysokości po 200 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w następstwie zdarzenia.

Bezspornym w sprawie było także to, iż sprawcą opisanego wyżej wypadku uznany został K. B., kierujący samochodem osobowym ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej OC w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego. Poza sporem pozostawał również fakt, iż powodowie doznali obrażeń ciała w następstwie wypadku, a w konsekwencji tego fakt, że pomiędzy tym zdarzeniem, a doznanymi przez nich obrażeniami ciała i będącą ich następstwem krzywdą istnieje związek przyczynowo-skutkowy (art. 361 kc). Potwierdzają to opinie biegłych, dokumentacja medyczna.

W ocenie Sądu odpowiedzialność pozwanego w przedmiotowej sprawie wynika wprost z przepisów art. 13 ust. 1 i 2 w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskiej Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392 tj. ze zm.).

Kwestią sporną jest, jakich obrażeń dokładnie doznali powodowie w następstwie wypadku drogowego z dnia 26 stycznia 2014r., jak ustalony został procentowo, wynikający bezpośrednio z tych obrażeń trwały uszczerbek na zdrowiu, a w konsekwencji tego, w jakiej wysokości zadośćuczynienie powinno zostać wypłacone przez pozwanego na ich rzecz, w tym czy wypłacona dotąd przez ubezpieczyciela do rąk powodów kwota z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest wystarczająca (odpowiednia) i czyni zadość doznanej krzywdzie, czy też powinna ona zostać powiększona o kwotę żadaną obecnie pozwem, ewentualnie o kwotę niższą.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1996 r. w sprawie II UKN 681/98 przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym.

Przekładając treść powyższego orzeczenia na grunt niniejszej sprawy, Sąd rozstrzygając kwestię zadośćuczynienia miał przede wszystkim na uwadze przepisy art. 445 kc i uwzględnił takie okoliczności jak doznany przez powoda R. M. (2) długotrwały uszczerbek na zdrowiu – określony przez powołanego do sprawy biegłego sądowego, przebieg procesu leczenia i realnie odczuwane przez powoda ból i cierpienie, zarówno fizyczne, jak i psychiczne, a także rokowania co odzyskania przez powoda pełnej sprawności. Doznane przez powoda obrażenia podczas kolizji miały bowiem wpływ na jego późniejsze życie. Ich skutki odczuwa do dnia dzisiejszego, bowiem winien on podjąć dalsze leczenie artroskopowe kolana.

Zauważyć należy, iż pomimo, że doznane przez powódki K. M. (2) i Ż. M. (2) podczas kolizji obrażenia były niegroźne i całkowicie ustąpiły w krótkim okresie czasu od zdarzenia, to w ocenie Sądu miały wpływ na ich życie. Choć biegły nie stwierdził trwałego uszczerbku na zdrowiu fizycznym powódek, to podkreślenia wymaga stanowisko powołanego w sprawie biegłego psychologa, który określił występujące u powódek problemy lękowe bezpośrednio po zderzeniu. W ocenie Sądu nie można bowiem poddawać w wątpliwość, że mimo braku występowania jakichkolwiek zaburzeń psychicznych, nawet w krótkim okresie po wypadku, że powódki K. M. (2) i Ż. M. (2) nie były narażone na stres oraz dolegliwości lękowe. Trzeba z całą stanowczością stwierdzić, że wydarzenia z dnia 26 stycznia 2014 roku były dla powódek traumatyczne. Podkreślenia wymaga także fakt, że Ż. M. (2) przez okres 3 tygodni narażona była na niedogodności związane z noszeniem kołnierza ortopedycznego.

Sąd podzielił w całości wnioski wypływające z opinii powołanych w sprawie biegłych, uznając, iż opinie sporządzone zostały w sposób rzetelny i zgodny z zasadami wiedzy fachowej, szczegółowo odpowiadając na postawione im pytania.

Zauważyć ponadto należy, że u każdego człowieka reakcja na stres jest inna, pojawia się skutek czynnika przyczynowego, jakim jest wyjątkowo stresujące wydarzenie życiowe, które znacznie przekracza możliwość radzenia sobie ze stresem i zasoby psychiczne, jakimi dysponuje człowiek. W takim przypadku tzw. stresory mają charakter druzgocących przeżyć, pociągających za sobą poważne zagrożenie dla nienaruszalności fizycznej danej osoby lub osób jej bliskich, jak i ryzyko utraty bezpieczeństwa. Niewątpliwie w takim stanie znajdowali się powodowie.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż wypłacona dotychczas przez pozwanego ubezpieczyciela kwota na rzecz R. M. (2), K. M. (2) i Ż. M. (2) w wysokości po 200 zł tytułem zadośćuczynienia nie rekompensuje w pełni doznanych przez nich w następstwie wypadku krzywd, a w związku z tym nie jest kwotą odpowiednią, o jakich mowa w art. 445 kc.

Suma "odpowiednia" w rozumieniu art. 445 kc nie oznacza przy tym sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, gdyż jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zadośćuczynienie powinno mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość i być tak ukształtowane, by stanowić "ekwiwalent wycierpianego bólu". Z drugiej strony istnieje

potrzeba utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, co nie może podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. (wyrok SA w Poznaniu I ACa 77613).

Mając na uwadze wszystkie przedstawione wyżej okoliczności sprawy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda R. M. (2) kwotę 9.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.300 od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz 6.500 zł od dnia 27 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, na rzecz powódki K. M. (2) kwotę 3.300 zł od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz na rzecz powódki Ż. M. (2) kwotę 4.300 zł od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. W ocenie Sądu taka właśnie kwota, obok przyznanej wcześniej od ubezpieczyciela, jest kwotą adekwatną do doznanych przez powodów krzywd, w pełni zrekompensuje przy tym odczuwany przez nich ból i cierpienie oraz dolegliwości fizyczne i psychiczne, nie przekraczając przy tym granicy kwoty odpowiedniej.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, w oparciu o przepisy art. 359 § 1 i 2 kc oraz art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach postępowania orzekł stosownie do wyniku sprawy na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z w zw. z § 6 pkt.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W oparciu o art. 98 kpc Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 721,91 zł tytułem kosztów postępowania tymczasowo uiszczonych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłych.